

D'áblovo tajemství

Tom Chalupa

Hedvika Landová

Tom Chalupa
Hedvika Landová

D'áblovo tajemství

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy:

Nelegálním šířením se dopouštíte velkého hříchu. Tento skutek bude navždy vepsán do vaší duše a v říši mrtvých se za něj budete zodpovídat. Bacha na to!

Na knižní sérii **Nebe, peklo, ráj – Ďáblovo tajemství**, 2. díl
spolupracovali:

Obálka a elektronické formáty: © Zuzi Maat

Redakce a korektury: Hedvika Landová

Autor: © Hedvika Landová (www.milujemecestinu.cz)

Autor: © Tom Chalupa (www.tomchalupa.cz)

Vydal: © Tom Chalupa

Elektronické vydání první, květen 2025

ISBN: 978-80-908741-5-2 ePub

ISBN: 978-80-908741-6-9 mobi

ISBN: 978-80-908741-7-6 pdf

Před pár měsíci mi vyšel do nejmenších detailů propracovaný plán. Nechutně bohatý manžel Milan naposledy vydechl a vábívy sen v podobě pohádkového zámku v Karibiku a bezstarostného života nabýval jasných kontur. Kapitán Moudrý z kriminálky mi dokonale zahrnou roli zdrcené a zoufalé mladé vdovy spolkl i s navijákem. Obří hromada prachů – celých šedesát miliard korun – mi po právu měla spadnout do klína. Ale...

Výbuch v manželově luxusním teréňáku, v němž jsem náhodně seděla, mě v pouhých devětadvaceti odeslal do pekla. Když někdo jiný, mému srdci nejbližší osoba, vylepší plán k svému prospěchu, nezbyvá nic jiného než uznat porážku a urychleně se adaptovat v novém prostředí. Jenže do neznáma jsem doputovala chudá jako kostelní myš. Na nic si nestěžuju, minulost nechávám v mysli spát. Hledím vždycky dopředu a zbytečně se neotáčím.

Při příjmu v podzemní říši jsem narazila na charakterově čistého dávného předka Kosmu, který mi nezištně pomohl, a já se do něj časem zamilovala. Na drsnou d'áblovu říši v poměrně pohodovém čtvrtém pražském patře jsem potkala bývalou spolužačku Nad'u, moji dnešní dokonalou pravou ruku. Sblížila jsem se taky s naším dozorcem, roztomilým mazlíkem, a kolem prstu jsem si díky ženským zbraním postupně omotala další rarášky, rarachy a čerty.

Přelouskání rozsáhlého d'áblova zákoníku novicku následně vrhlo vstříc pekelné šedé ekonomice. Sehnala jsem přes postelové hrátky investory, z našich dílen jsem vyhnala zatuchlý středověk a vybavila je moderními mašinami, což slibovalo do budoucna nechutně vysoké zisky. Narovnání nespravedlnosti v podobě pozapomenutého navýšení mezd mi zajistilo přívětivost a respekt jak u našich hlídačů, tak i u všech spoluobyvatel. V pekle jsem našla novou úžasnou a vřelou rodinu. Vír událostí se roztočil jako obří centrifuga, až mě z toho kolikrát rozbolela

hlava. Nevěděla jsem, kam dřív skočit – navzdory tomu mě život zdechlíny zcela naplňoval. A ty slastné, fantasticky sladké orgasmy v hříšném podzemí...

Naše patro zbohatlo, obyvatelé zatoužili po kulturním vyžití po práci, až z toho nějakým nedopatřením vznikl šíleně drahý obří megaprojekt. Moje dokonalé tělo a svody zapůsobily i na šéfa evropských čertů, inteligentního Dadalose, který mi nabídl profinancování výstavby podzemních prostor, kde spolu budou d'áblovi služebníci soupeřit ve sportovních disciplínách. Samo sebou nějaké prostředky pro naše patro hezky po česku odkloní spolehlivá spoluobывatelka, dřívější perfektní defraudantka...

Následovalo zvláštní děsivé setkání v potměných jeskynních chodbách s odporným kocourem Abraxasem, dnes mojí nedílnou součástí a kouzelným zvířecím miláčkem. Nebýt Abraxase, nevčkročím do luxusní losangeleské sekce, osobně nepoznám sexsymbol minulého století, hereckou modlu Marilyn Monroe, svou budoucí intimní přítelkyni. Neskutečné!

Jasně, jela jsem na vlně úspěchu, užívala si jako nikdy dřív, navštívila výstavní podzemní evropské metropole, těšila se na další skvělé dny...

Proč teď nedobrovolně trčím zrovna tady? Osamělá jako ojedinelý šutr ve vyprahlé poušti. Odevzdaně čekám, až mě další písečná bouře zcela zasype a uvrhne do naprosté temnoty. Proč jsem musela poslouchat neskutečné obviňování? Proč ta kudla v mých zádech? V hlavě mi řadí pěkně silné tornádo a tím bláznivým setkáním projíždím znovu a znovu. Slyšela jsem pravdu, nebo lži? Nechci všem těm řečem věřit, to by znamenalo...

Ke zlověstnému oku vířícího tornáda jsem se přiblížila dva týdny po slavnostním otevření našeho kina.

Plyne nedělní dopoledne, sedím na kamenném loži v mojí kobce a hladím kocoura Abraxase po hladké černé srsti. Miláček mi leží na klíně a hlasitě přede. Na protější stěně čtu odpověď výrobce strojů ke zpracování kamene. Při hloubení budoucích jeskynních sportovišť totiž nestíháme drtit obří množství vytěžené horniny. Hromady překáží všude možně, dokonce i v dalších pražských obvodech a patrech. Jediná útěcha: čínští fachmani při dolování narazili na bohaté ložisko zeleného mramoru, v pekle mimořádně vzácnou horninu a pěkně drahý luxus. Hned jsem si vzpomněla na svůj pozemský vábivý sen: na klapot podpatků po mramorové dlažbě mého záměčku v Karibiku. Kredity mi budou v budoucnu na účtu přetékat, proč si za ně nepořídít rozlehlé přepychové sídlo s věžičkami v dovolenkové destinaci? A vychutnávat si v něm uším lahodící zvuk klapajících podpatků.

Z vábivého rozjímání mě vytrhává neznámý přísný hlas. Angličtinu s podivným přízvukem přerušuje ustrašená snaha mého nejmilejšího raráška se s cizincem domluvit. Abraxase opatrně odkládám z klína na zlatavé povlečení, něžně ho naposled pohladím, zvedám se a spěchám k centru dění.

„Copak se tady děje?“ starám se s nasazeným přívětivým úsměvem. Kráčím hlavní chodbou naší sekce k menšímu hloučku u vchodu a prohlížím si vousatého muže, který výškou sotva přesahuje rarášky. Obklopují ho dva neznámí čerti.

Prcek v drahém extravagantním plášti a rudý v obličejí se otočí za hlasem a hned směrem ke mně vyhrkne: „Chci vyzkoušet vaši nejdražší postel! A tento...“, nedořekne a prst zabodne do raráškovra ramene.

Pomyslím si: *Takových by bylo, co se chtějí vyválet v našem přepychovém výrobku, užít si s Nad'ou a pak nic nekoupit.*

„Alexandr Makedonský!“ vybafne cizák prohnutý jako luk, sotva k němu dochvátám.

Pobaveně zavrám: „Hana Pražská,“ a ze slušnosti neznámému muži nabízím pravici.

„Vy mi odmítáte projevit úctu?“ štěkne povýšeně precek a z očí mu šlehají blesky.

Moji zmatenost utíná Nadin udivený výkřik: „Jééé, vážený Alexandr! Nejslavnější vojevůdce lidských dějin!“ Blíží se k nám za neustálého japonského uklánění.

Sklopím na znamení úcty hlavu. Šrotuje mi v ní a kýžený záblesk se přece jen dostaví. Narovná se a nejistě brebtlou: „Alexandr Veliký?“

„Co si to dovoluujete?“ dští vousáč síru. „Za vaši opovážlivou urážku tvrdě zaplatíte!“

Otrů si popraskaný obličej a třestí oči na uřvaného skřeta. Nechápu, co se děje.

Nadě v porobeném předklonu sevře návštěvníkovu ruku a hned přitiskne rty k hřbetu jeho dlaně. Po chvilce trochu zdokonalenou angličtinou uctivě řekne: „Jsem velmi šťastná vás poznat, vážený pane. Co vás k nám přivádí? Splním vám každé přání.“

Alexandr odvrátí zrak k Nadě a chladně oznámí: „Chci si prohlédnout vaši nejdražší postel.“

Do minuty nechápavým pohledem doprovázím odcházející dvojici.

Čert s většími rohy důležitě zašeptá: „Měla byste se tomu blbovi omluvit.“

Druhý čert upozorní: „To už je zbytečný. Ten hňup se rád mstí.“

Cítím nával horka. Právě jsem urazila obyvatele pekelného Olympu a vůbec netuším čím. Zadívám se na čerta po levém boku a nadnesu: „Co ho tak naštvalo?“

„Velikým ho nazývali tam nahoře nepřátelé. Bral to jako vysmívání se jak tam, tak taky tady. Je na to až moc háklivý.“

„Do hajzlu,“ vycedím a zabodnu zrak do oroseného kamenného stropu. Můj mazlík rarášek mě začne jemně hladit po stehně.

Čerta s většími rohy zajímá: „Prý tady budujete nějaký sportoviště? Prý tady budeme sportovat my.“

Informuji d'áblovy služebníky o podrobnostech. Můj monolog přerušuje Alexandr Makedonský, který vykoul ze vzorkovny výrobků a máchl směrem k nám rukou.

„Asi se mu ta postel líbí,“ odhadne čert a nepochopitelně zamíří ke vchodu do naší čtverky.

„Od skřeka bude na tři hodiny pokoj,“ vydechne úlevou jeho kolega.

Totálně netuším, co se děje. Bleskne mi až při vyvalení očí na pětici překrásných žen, nasoukaných do sexy šatů. Všechny mají dlouhé vlnité havraní vlasy, temné hnědé oči a výškou nepřevyšují rarášky. Ale ženy menšího vzrůstu řadím mezi roztomilé bytůstky, naproti tomu mužští trpaslíci jsou mi spíš k smíchu.

Harém Alexandra Makedonského směřuje ladným krokem ke zkušebně našich výrobků.

Čert s většími rohy závistivě zasyčí: „A nám žádnou nikdy nepůjčí. Ani na chvíli. Splníme mu, jak pitomci, každou blbost, co ho napadne, a vždycky nakonec utřeme.“

Druhý čert se smutně nadechne. „Radši bych sloužil v očištcí než tomu debilnímu nafoukanci a skrblíkovi.“

Pětice žen zapadla za hnědé dveře na konci chodby. Slyším cvaknutí zámku. Nad' a tam snad zůstane? Otřepu se a dvojici po mém boku navrhu: „Nechcete si prohlídnout naše budované sportoviště? Na projektu spolupracuji s přítelem Dadalosem, šéfem evropských d'áblových služebníků.“

„Dadalos?“ hlesne čert s většími rohy a nesnadně polkne.

„Váš přítel?“ šeptem dodá druhý.

„Ano, Dadalos je můj velmi dobrý přítel. Svěřila jsem se mu s myšlenkou na sportovní klání d'áblových služebníků a on zajistil prostředky na vybudování sportovišť a potřebného zázemí. Jsme si s Dadalosem velice blízcí. Jestli mi rozumíte...“

Slyším uklidňující slova: „Tak to se pomsty od toho skřeka nemusíte bát. Dadalos nahání strach i jemu.“

Vezmu návštěvníky za ruce a odvádím je pryč z naší sekce.

Cestou dodám: „Rychle vám ukážu, co se buduje, a pak vám najdu pár našich hezkých žen k potěšení... Když už jste tady.“

„Nevynecháme tu prohlídku?“ prosí čert s většími rohy...

„Velice se vám omlouvám, milá Hano, za můj předchozí neuvážený výbuch,“ kaje se Alexandr Makedonský obklopený svým harémem. Uplynuly hodiny důkladné zkoušky naší luxusní postele, Alexandr má čelo poseté kapičkami potu.

V duchu se řehtám. Obyvatele Olympu totiž právě jeden z čertů informoval o mém příteli Dadalosovi. Zašvitořím: „Vůbec nic se nestalo, vážený Alexandře... Líbí se vám naše luxusní prostorná postel?“

„Ach ano. Jednu si zakoupím a napíši o ní pochvalnou recenzi na svém blogu. Očekávejte zvýšenou poptávku.“

„Budu velmi ráda, když se o našem výrobku pochvalně zmíníte. Navýšíme cenu o dvacet procent. Těch dvacet procent bude vaše provize za prodaný kus...“ Rozzářím tvář povzbudivým úsměvem a zacukruji: „Souhlasíte?“

Masivní ocelové dveře naší sekce klaply a vzácná návštěva zmizela. Nad'a si pročísne vlasy a zavrtí hlavou. Spustí: „Ty vole, to bylo teda něco. Se tam svlíknu, jedu naučený, čekám jak tupý tele, že se Sašík přidá, a hovno. Nečekaně tam vpadne pět ženskéjch a začnou orgie.“

Poplácám kamarádku po zádech a pobaveně pátrám: „Vůbec nic nebylo?“

„Jsem furt olympová panna,“ zamumlá Nad'a a pokrčí rozmrzele rameny. „Ale jako o nic jsem nepřišla. Slavnej velkej vojevůdce, o kterým jsme se učili v dějáku, a má ho malýho... Ale jako výdrž má, to jo. Tu postel prubnul pořádně.“

Nespokojeně mlasknu a svěřím se: „Vůbec jsem neměla tušení, že je háklivý na oslovení *Veliký*. Nedocvaklo mi, že se mu říkalo taky Makedonský.“

Nad'a se hlasitě rozřehtá. Po uklidnění z ní padá vodopád slov: „Občas mrknu na jeho blog, jinak bych byla taky v prdeli. S jednou jeho píchačkou jsem dala řeč. Představ si, že má v harému celkem šedesát ženskéjch. Jedna jak druhá. Jako může si to dovolit, vydělá svým blogem řůru kreditů. Ta, se kterou jsem chvilku kecala, tvrdila, že ji vykoupil z očiště. V devatenácti si kvůli fotrovi podřezala žíly. Nedovolil jí ženáče. Trubka jedna. Něco taky kecala o Napoleonovi, ale moc jsem jí nerozuměla...“

Hádám: „Napoleonův syndrom?“

„Jo, nějakej ten syndrom.“

Rozverně zahlásím: „Tak jsme doma. Alexandr Veliký má komplex ze své výšky.“

„To je něco podobného, jak jsem já mívala mindrák, že nemám žádný kozy?“ pátrá Nad'a se zachmuřeným obličejem.

„Jo, něčím podobným on trpí dodnes. Určitě v jeho harému nebude jediná žena, která by byla vyšší než on. Nedotkl se tě proto, že jsi o hlavu a půl vyšší.“

„V posteli se to přece vždycinky srovná, ne?“

Pobaveně na kamarádku mrknu a řeknu: „U něho ne... I když, co jsem četla, Napoleonův syndrom je nepřesný pojem. Napoleon byl lehce pod průměrem výšky mužů začátku devatenáctého století. Ten posměšek vymysleli tehdy Angličané a ujal se...“

Další moje postřehy ruší výkřik naší defraudantky: „Holky, to neuvěříte, koho jsem teď cestou sem viděla!“ Chvátá od vchodu k nám.

Nad'a nasadí přesvědčivý poker face a nedůležitě brebtne: „Že by samotného Alexandra Makedonského?“

„Jak to víš?“ vypálí defraudantka a zpomalí krok. Všímám si jejích zaprášených modravých šatů a umouněného obličeje.

„Byl tady. Zkoušel tu naši luxusní postel.“

Defraudantka ztuhne a sotva slyšitelně hlesne: „Tys s ním šoustala? ... s legendou z Olympu?“

Nad'a dá ruce v bok a suše informuje: „Má ho prťavýho. Báľ se, že by mě s ním jenom lechtal, tak si s sebou přitáhl na zkoušení svůj harém.“

„A koupil si tu postel?“

Proderu se ke slovu a hrdě řeknu: „Nejenom to. On na naši postel na svůj blog napíše pochvalnou recenzi. My navýšíme její cenu o dvacet procent, což bude jeho provize.“

Defraudantce přistane dlaň na čele a vybuchne: „To je průser! Víte, jakou má ten jeho blog sledovanost? Nestíháme výrobu, s termíny dodání jsme v prdeli a ještě toto...“

Nad'a zahlásí: „Co tak rozšířit dílnu? Najmou se další zdechliny z pater pod náma. Koupíme pár mašin a je to.“ Nečeká na defraudantčinu reakci a obrátí se ke mně. „Jo, ještě jedna skvělá zpráva. Sašík mi slíbil, že domluví jeden pelech pro d'áblův palác. Jako dar. Víím, že se tam chceš vecpat, takže ji tam povalíš prezentovat ty.“

Strnule zírám na posla skvělých zpráv. Tvář se mi začíná rozjasňovat. Jistím se: „Fakt? To by bylo skvělý.“

„Jasan. Předvedla jsem našemu vojevůdci žhavý divadýlko s jednou z jeho harému. Vrněl blahem. Tak jsem to zkusila...“

Defraudantka zabrblá: „Že ty bys jenom čuměla, jak někdo cizí dovádí v posteli, to by byl neskutečnej zázrak...“ Přehodí řeč: „Abraxas bude mít napilno. Na hlavním stadionu spadl velké kus stropu. Zavalilo to padesátku Číňanů... Řachlo to deset metrů ode mě. Ještě teď se třesu.“

„Co se přesně stalo?“ vybafne Nad'a a prodlouží krk.

„Jsem se malinko rafla se stavbyvedoucím,“ líčí dramaticky defraudantka. „On couval, couval a najednou báb. Zbyla z něj placka. Ani nestačil zařvat.“

„Žes na něho zas ječela jak siréna, a proto ten strop zahučel dolů?“

Brunátnější defraudantka zakřičí: „Ty krávo! Pro nějaký blbej zvýšenej hlas ten strop nespad!“

Nad'a se uchechtne a rýpne: „Nebýt zdechlina, tak z toho tvýho řevu ohluchnu. Se nedivím, že ten strop to taky nedal.“

„Pro mě za mě si mel, co chceš!“ štekne tišším hlasem defraudantka a přesune oči na mě. „Abraxas ať první olíže stavbyvedoucího. Potřebuju s ním večer probrat spoustu věcí.“

„Jak ho asi tak mezi tou padesátkou zavalenejch poznaj?“ upozorní Nad'a. „Vždyť musí bejt rozmaširovanej na sračku. Vždyť ti Číňani vypadaj jeden jak druhej, když jsou v poho. Teďka jsou z nich akorát tak lívance. Z toho by byl zmatenej i děd Vševed“

Defraudantka předvede vítěznou tvář a pyšně sdělí: „Poznaj ho, protože mu zpod tý skály zůstala trčet ruka s tetováním. Přivázala jsem k ní cedulku s jedničkou.“

Vložím se do hovoru: „Napřed jsi Číňany nenáviděla a teď taková starost o stavbyvedoucího? Spává u tebe...“

„V posteli probíráme jenom podrobnosti výstavby a zvládání termínů,“ vyhrkne defraudantka s pozdviženým úzkým obočím.

„Pchá!“ vybuchne smíchy Nad'a.

Defraudantka přivře víčka a maličko pomstychtivě pronese: „A kdepak se toulají vaši miláčci, princezny? Neděle, jeden by si myslel, že budete s milovanými muži, a... Druhý víkend po sobě, co Jakub s Kosmou spolu trajdaj kdoví kde. Já v posteli spojím povinnosti se zábavou. Pro vaši informaci: Chang je po otci poloviční Angličan. A gentlemanství podědil právě po otci. Vůbec není žádněj čistokrevnej šikmookáč, kterým Nad'a ve sprše tak vášnivě drhne jejich ocásky...“

Klidně si, milí smrtelníci, můžete myslet něco o ponorkové nemoci. Však trčíme v potemnělém podzemí, jeden by se nedivil. Ne, žádná zášť mezi námi nepanuje. Spíš občasné menší dobírání, kterému se časem společně zasmějeme.

Ale... Před nedávnem jsem Nad'u léčila z přehnané žárlivosti. Už jsem o tom dřív psala. Musím přiznat: taky mi teď mozkiem začal cestovat vytrvalý červ pochybností. Jasně že jo,

já jako vzor neposkvrněné věrnosti patřím k naprosté chiméře, to stejný kamarádka. Přesto, nevyrázejí náhodou Jakub s Kosmou na víkendový lov ženských? Pouhá myšlenka na to, že si můj miláček v tuhle chvíli užívá s nějakou mrchou v posteli, mi povážlivě zvedá tělesnou teplotu nad optimální pekelnou třicítku.

Po jedovatě upřímné defraudantčině poznámce jsem spěchala za naším kmetem Janušem, neoddělitelnou součástí Abraxasovy léčebné procedury. Zavalená těla se ještě nepodařilo vyprostit zpod zříceného mohutného stropního bloku, takže volný čas jsem využila k zaplacení ostnů žárlivosti. Zase jsem podlehla svodům kmeta s básnickým střevem...

Uši mi mučí šíleně hlasité pištění. Nesnáším budíček! Proč ten hnusný zvuk musím poslouchat i o víkendu?

Uplynuly další dva týdny. Dávno nespím, užívám si tradiční Abraxasovo vítání nového dne. Tlapkami mi jemně masíruje břicho. Neuvěřitelně příjemný pocit.

Dál ležím se zavřenými víčky a přemítám. Možní nevěrníci Kosma s Jakubem konečně přiznali barvu. Nestydatě nám lhali. Vůbec třikrát po sobě do Paříže nepáchli, aby stihli projít celou výstavní pekelnou metropoli, jak tvrdili. Důvod zástěrky nás hodně šokoval. Chlapi vybírali vhodnou destinaci pro svatební cestu Nadi s Jakubem. Dovolenkové ráje navštívili osobně, zavítali do mileneckých apartmánů, zjišťovali podrobnosti o službách. Samo sebou si taky hodně užili. Wellness, sportování, koupání v podzemních jezerech, adrenalin v jeskynním bludišti, kasino...

Naďa ve finále vtíravých pochybností podrobila Jakuba tvrdšímu výslechu. Ach, to nedokonalé silnější pohlaví, neschopné důvěryhodné lži. Plácají nesmysly a nakonec se do nich vždy zapletou jako hloupá moucha do lepkavé pavoučí sítě. Naproti

tomu ženy dostaly do vínku dokonalé mlžení, přesvědčivé zastírání pravdy a paroháče dokážou vodit za nos věky.

Jakub přiznal barvu celkem brzo. Budiž nevěrníkovi ke cti, že podlehl chťiči jenom ve dvou případech.

Po záletníkově kápnutí božské Nad'a hystericky spustila: „Já se tady chovám jak jeptiška a ty! Ty parchante! Pořád jsem tady na tebe myslela, trápila se nad tím, jestli se vrátíš v pořádku! Šíleně se mi po tobě stejskalo! A ty?“ Schovala obličej do dlaní a zdrceně odříkala: „Úplně pohodovej si na vejletech šukáš jiný ženský. Ty vole jeden, hledáš pro nás, kde bysme strávili fantastickou svatební cestu, a...“

Do pěti minut po poslední výčitce Nad'a skáče na mé lože a před důležitě odříká: „Kubajsovi o minulým vejkendu nikdy ani muk. Sice si dal dvě rychlovky, hajzl, ale mrzí ho to...“

Nad'u její šestý smysl nezklamal. Věřila mu a Jakubovo přiznání přineslo potvrzení vtíravého tušení. Vzdala se dokonce drhnutí nahých Číňanů. Ve vzorkovně zaměstnala ženskou a chlapa z naší sekce a přestala nahá se zákazníky zkoušet kvalitu našich postelí. Rozhodla se totiž pro absolutní monogamii. Důvod: silná žárlivost. Doufala, že když sama dá naprostou věrností vzor, Jakub přestane pokukovat po jiných ženách a flirtovat s nimi.

Minulý čtvrtek jsem slyšela smutné přiznání: „Viš, Hančo, já jsem teďka poprvý opravdicky zamilovaná. Fakticky až po uši. Když jsem tam nahoře od mých šestnácti šlapala, viděla jsem v chlapech akorát tak kasičku, abych si mohla koupit další dávku heráku. Herák byl můj milenec, kterému jsem byla nucená bejt věrná. Despota, kterej mě nechtěl pustit ze spárů, abych se mohla svobodně nadechnout a žít život, po kterým jsem vždycky toužila.“

„Oko za oko, zub za zub!“ rozhodla odhodlaná Nad'a před deseti dny. „Kubajse s Kosmou místo pařížskejch památek zajímaj

frndy podělanejch mrch. Když si oni pořádaj šukací výjezdy, proč my dvě bysme tady měly trčet jak trubky? Bez pořádnýho vzrůša. Když jim ňaká věrnost nic neříká, proč by měla nám?“

V pátek odpoledne jsme na přibližovadlech pro dva vyrazily na cestu do Mnichova. Vedle mě seděl mladý sympat'ák z pražského třetího patra. Za námi cestovala Nad'a s bývalým kulturistou. Cíl putování: hotel Bayer. Jeho ředitel mi nabídl ubytování zdarma, proč toho nevyužít? Muže, kteří na naší čtverce chvilku makali, přemluvila Nad'a celkem snadno nabídkou bezplatného výletu a postelových hrátek v cizině. Skončili jsme v překrásném apartmánu a hřichem srovnávaly zálety našich miláčků. V sobotu ráno jsme unavené mužské osazenstvo vyměnily, v neděli to samé.

Do pekla, jakými výčitkami jsem trpěla při zjištění Kosmovy věrnosti! Uvěřila jsem představě, že můj miláček podlehl svodům žen stejně jako Nadin Jakub. Ach jo... Sice jsme si s Kosmou nikdy neslibili, že budeme patřit pouze jeden druhému, ale kolikrát jsem to měla na jazyku. Pak mi hlavou proletěl můj mazlík rarášek. Vlastně jsem jej překřtila na Mazlíka už první den mého pobytu v pekle. Ostatní obyvatelé naší čtverky jeho nové oslovení časem převzali. Dokonce i někteří d'áblové služebníci mu říkají Mazlíku, což je dost legrační. Ale zkuste vyslovit *Ahrstrbnudrbnu*. Takovým naprosto šíleným jménem mého nejmilejšího raráška poctili při narození. Znamená pro mě spíš syna, kterého vypiplávám k obrazu svému. Vedu ho k píli, dávám mu za vzor šéfa evropských čertů Dadalose, kam až to dotáhl, když se hodně činil a nepodlehl proslulé lenosti d'áblových služebníků. Mazlík se trpělivě snaží učit nové věci, dělá mi radost. Dokonce i Abraxas zkrotl, přestal vyvádět při Mazlíkových orgasmech a záda mu už divoce neškrábe. Možná pomohla moje dlouhá domluva. Přijde mi, jako by Abraxas slovům nové paničky rozuměl... Vlastně i Kosma mi doporučuje, abych dál udržovala poměr s Mazlíkem. Jinak bych riskovala případnou

proslulou zákeřnost ďábových služebníků. V současnosti mě uctívají, zasloužila jsem se o zvýšení jejich platů, díky čemuž si můžou víc užívat s našimi ženami...

Dalším mým občasným milencem je náš roztomilý kmet. Přiznávám, že Januš plní v pekle roli mého otce. Ráda se občas za ním stavím pro moudrou radu, svěřím trpělivému naslouchači svou potíží nebo nerozhodnost. Je něžný při milování, těším se na jeho sladké a chlípné verše. Januš, nasátý životními zkušenostmi z pozemského světa, nebe i pekla, předává otcovskou lásku i radě dalších žen z naší sekce. Prostě nepostradatelné zlatíčko.

Poslední týdny mě trápila a víc než případná Kosmova nevěra dál trápí pouze jedna věc – nesplněný Dadalosův slib. Sice mi od šéfa evropských čertů na účtu přistálo půl milionu kreditů za postelové hrátky, ale kdepak zůstal podíl z nadhodnoceného stavebního rozpočtu? Lákavé čtyři miliony zatím nedorazily. Proč? S Dadalosem jsem od našeho mnichovského setkání nemluvila, nepotkala se s ním. Spojku při výstavbě sportovišť získal v defraudantce, nikoho jiného z pražské čtverky si nepustí k tělu. Žere mě možná eventualita, že čtyři miliony nakonec shrábne defraudantka. Jenže, můžu se přes ní natvrdo zeptat, kde trčí moje tajná provize? Šílená potíže. Tu hromadu kreditů bych obratem směnila za vysněný zámeček v dovolenkové destinaci. Najala bych do něj služebnictvo a nabídla mým spoluobytelům možnost strávit tam volno za rozumnou cenu, klidně i na splátky.

Ano, překvapivě taky peklo daruje ročně zdechlinám čtyři týdny dovolené. Asi neuvěříte, ale v podzemí existuje i dvanáct svátků, čas bez nucené práce. Oslavuje se celý první týden v lednu, jinak jsou svátky rozházené po jednom dni v průběhu kalendářního roku. Malinká pomsta ďábla: v datu vlastní smrti

zůstane zdechlina nuceně sama se sebou v zajetí čtyř stěn. Klečí se zavřenýma očima v rožku a na kamenné stěně běží výcuc toho nejhoršího, co za pozemské jízdy zažila. Fakt hnusný naschvál, což mi potvrdilo hodně spoluobytel. Věřím jim. Ale na druhou stranu se na ty šílenosti nemusíte dívat. Možná stačí slyšet. Nevím, netěším se na výročí výbuchu nálože v manželské terénačce...

Téma Kosma nejde lehce odbýt. Poslední dobou se sama v sobě nevyznám. Snad mě peklo nějak mění. Vždycky jsem se honila za senzačními orgasmy, znamenaly pro mě kvalitu sexu. Dnes? Daleko víc mě naplňuje a uspokojuje splnutí těl s Kosmou, jeho hebké hlazení, jemné doteky, krásná slova, miláckova blízkost. Je právě tohle pravá láska? Toužím s ním strávit každou minutu, ale nemůžu odkopnout Mazlíka. Nedokážu nepodlehnout kmetovi Janušovi... Jsem jen slabá zdechlina...

Konečně se hrabu z lože. Ležela bych klidně dál, nechala se masírovat Abraxasovými tlapkami na břicho, ale rozhořčené hlasy mě vyhání na chodbu. Proderu se hloučkem spoluobytel k centru dění a kývnu na defraudantku.

Zakaboněná černovláska spustí: „Vracím se od toho blba Daldose. Neuvěřitelný, co z něho v noci vypadlo. Představ si, holka, u každého sportoviště se budou ještě budovat VIP prostory pro zrůdy z Olympu. My ze čtverky je tam budeme obskakovat a plnit těm hajzlům všechny úchylné přání.“

Podlomily se mi nohy. Lapám po dechu.

„To ani omylem!“ křikne Naďa. „Ke kriplovi Hitlerovi se ani nepřiblížím!“

Defraudantka se sevřenými víčky odevzdaně zaúpí: „Toho Alexandra Makedonského nám byl čert dlužnej. To on všechno spískal.“

Vzpamatovávám se ze šoku a připomínám: „Vždyť ti z Olympu mají za sluhy čerty. Ať je obskakují oni.“

„Nevíš všechno. Ti jejich sluhové budou sportovat taky. Úplně všichni. Jejich klub ponese název Big Olymp.“

„Mají ještě milenky,“ házím další argument.

Defraudantka se hluboce nadechuje a tím šponuje napětí. Zpomaleně pronese: „Olymp si u Dadalose prosadil, že se klání rozšíří ještě o ženský. Milenky těch hajzlů budou spolu bojovat v bahenní lázni... Ten Alexandr sem neměl nikdy vkročit. To všechno je z jeho hlavy. Už to vášnivě propaguje na svém blogu. Během včerejšího večera se prodaly vstupenky na půl roku dopředu. Naše hotely jsou obsazený dokonce na celý rok. Musej se postavit další.“

Zoufám si: „Našeho architekta z toho klepne.“

„To by bylo super,“ kontruje defraudantka. „Abraxas by ho v pohodě vyléčil. Když naposledy měnil projekt kvůli tomu zelenému mramoru, vyhrožoval, že příště skočí do drtičky kamenů. To by z něho zbyly kousky. To by ho Abraxas už asi nedal dohromady...“ Přísným pohledem nás přejede a důležitým hlasem pátrá: „Jak se ten parchant Alexandr dostal na naše staveniště?“

Naďa se jednou rukou drbe ve vlasech, druhou se nesměle hlásí o slovo. Vzápětí kuňkne: „Když tady okouněl, zajímal se o ty naše sportoviště. Poslala jsem ho za stavbyvedoucím.“

„Ten ležel zavalenej pod urvaným stropem,“ nadhodí bleskově defraudantka.

„Pak mi Sašík psal, že ho proved náš architekt. Asi mu všechno vykecal právě von...“

„Kretén!“ zaburácí mohutně defraudantka. Umírněně pak dodá: „Ten vůl si za to vlastně může sám. Klidně ať si do té drtičky skočí. Bude od vola aspoň pokoj. Však architektů je plná prdel.“

Navrhnu: „Musíš přesvědčit Dadalose, aby obyvatele Olympu obskakoval někdo jiný. Vymluv se, že my všichni tady už máme

v projektu dávno přidělenou roli. Že seženeme profesionální sluhy. Klidně třeba z ciziny.“

„Dobřej nápad, ale jak se chceš zavděčit všem těm samolibcům z Olympu? Pro namyšlenýho Napoleona znamenaj obyvatelé z většiny evropských zemí podlidi. Stalin uznává jenom Rusáky a Gruzínce. Hitler nadřazenou německou rasu.“

Nadě zajiskří oči a vypálí: „To můžeš při tom vyjednávání hodit do placu. Hitler, Stalin a ten Napoleon nenáviděj nás Čechy. My je přece obskakovat nemůžem. To by ti hňupové neda-li... Co takoví Eskymáci? Ti byli vždycky všem u prdele, ne?“

Defraudantka vyvrátí oči. „Kolik těch Eskymáků tady v pekle asi bude? Myslím, že mi k jejich spočítání budou stačit obě ruce.“

„Rarachové a čertiska vod jinad nebudou vadit žádnýmu blbovi z Olympu,“ přemýšlí dál Naďa a svůj postřeh doprovodí mnutím brady. „Nemaj žádnou národnost z pozemskýho světa, takže pro Olympany no problem. To je přece jasný jak facka.“

Následuje souhlasné přikyvování většiny přítomných.

Hrdě se tvářící Naďa přesune zrak na mě a nadnese: „Jak se těšíš do d'áblova paláce?“

Zmateně brebtnu: „Do jakýho paláce?“

„Jé, já to zapoměla vyřídít!“ kaje se naše drobná pětinasobná vražedkyně – v tomto ohledu ženská rekordmanka pražské čtverky – a přidá výmluvu: „Poslední dva dny jsem furt drhla Číňany.“

Naďa zklamaně vydechne a zavrtí hlavou. Vrhne oči na mě a vypálí: „Zejtra mažeš na audienčku do d'áblova paláce.“ Poplácá mě po rameni a spiklenecky zamrká. „Budeš tam prezentovat naši luxusní postel. Tu jsme do d'áblíkova sídla vylifrovali už v pátek. Sašík slib splnil.“

Defraudantku zajímá: „Jak dlouho tam Hanka zůstane?“

„Možná si ji tam náš šéfík d'áblík už nechá,“ zachichotá se Naďa. „Třeba se do Hanči zamiluje. Ona nám pozdějc zařídí ty...“

Kmet Januš pohotově doplní: „Privilegia.“

„Hovno nějaký blbý privilegia! Výhody přece.“

Utínám zbytečné kecy: „Budu se snažit vrátit co nejdřív. Mám tady hromadu rozdělané práce...“

Na cestu jsem se vydala dlouho před pondělním budíčkem. Defraudantka večer zase brblala. Nechtěla mi snad podvacáté půjčit koloběžku samochodku, abych s ní zajela k sídlu šéfa pražských ďábových služebníků. Nechápala, proč jsem si sama už dávno nepořídila přibližovadlo. Z koloběžky jsem přesedlala na Raratonovu Barbuchu a pokračovala v putování k hranicím Itálie a Francie.

O ďábově sídlu se na pekelné Wikipedii nic nedozvíte stejně jako o samotném vládcí nad osudy hříšných zdechlin. Zvědavost mnou doslova cloumala, těšila jsem se na palác vybudovaný na ostrově uprostřed rozsáhlého podzemního jezera. Na důležitou misi jsem zvolila totožný ohoz, který ze mě rád svlékl předůležitý čert Dadalos – bílé upnuté šaty s délkou nad kolena. Střevíce s vysokým podpatkem nahradila vhodnější obuv do jeskynních chodeb – stříbrné tenisky. Spodní prádlo zůstalo ležet v prostorné Kosmově skříni. Jako vždy...

Terénní čtyřkolku Barbuchu jsem svěřila u břehu jezera péči úschovny, zaplatila požadovanou stovku kreditů na den a hurá k přístavišti.

Pozoruji klidnou vodní hladinu bez jediné vlnky, zrakem občas zabloudím ke vzdálenému ďábovu sídlu. Ach, jak je rozlehlé, připomíná mi pozemský francouzský historický přímořský skvost, duchovní sídlo Mont-Saint-Michel. Nasvícené modrofialovými světly vypadá pohádkově. Za mými zády se rozprostírá vesnice s kamennými přízemními domky.

Kolik hodin uběhlo? Pořád trčím na stejném místě a čekám ve frontě na přívoz. Nechápu, proč návštěvníky ostrova

přepravuje ubohá jedna loďka pro osm cestujících. Dost mě děsí převozník s dlouhým černým pláštěm a obří kapucí na hlavě. Ty jeho úděsné pomalé pohyby. Tabulku s upozorněním v angličtině jsem četla snad stokrát. Zarazila mě.

Jedno doporučení pro vás, milí smrtelníci: Kdybyste se ocitli na stejném místě jako já, nenořte ruce do vod jezera. Ono o vodu vlastně nejde, místo životadárné tekutiny obklopuje ďáblové sídlo šířavá kyselina. Nevím přesně jaká, ale varování zní jasně: *...přijdete navždy o část končetiny.*

Pátá otočka loďky. Zvolna se blíží k našemu kovovému molu. Prázdná přistává. Opatrně nastupuji jako sedmá, předposlední. Nevyplujeme hned. Převozník přistupuje ke každému sedícímu cestujícímu a zvolna k němu natahuje dlouhou ruku. Následuje pomalé rozevření dlaně s kostnatými prsty skrytými v těsné rukavici. Přijde chraplavé představení: „Charóón,“ a děsivý muž po chvíli dodá: „Přijmu od tebe dar.“

Plním prosbu, z váčku na krku vyndávám jeden blyštivý kamínek a spouštím modravou nádheru do nastavené dlaně. Nedívám se radši do prostoru obří kapuce, kterou vyplňuje hrůzostrašná maska. Brrr! Charónova ruka putuje k temnému pláští a můj dar končí ve velké kapse. Jenže ten nenasyta ke mně znova natahuje pravačku a zachrptí: „Chci další.“

Totožná scéna se zopakuje ještě pětkrát. Poslouchám tiché upozornění sousedky po levici a bezostyšně zalžu: „Už nemám.“ Konečně se náš převozník přesunuje k poslednímu cestujícímu. Netuším, proč si oblíbil zrovna mě. Od ostatních mu stačila jedna pozornost, klidně bezcenný šunt. Dva muži ho zakroucením hlavou dokonce odpálkovali.

„Cestujete na Ave prvně?“ ptá se mě sousedka.

Natočím k ní hlavu a napřed ji pořádně přejedu očima. Vypadá divně. Neupravené vlasy, pihovatý obličej, na zdechlinu až moc žlutý, i když bude určitě běloška. Nejvíc mi zatrne při pohledu na její pravačku v klíně, které chybí dlaň s prsty.

„Moje první cesta na Ave,“ vzdychne smutně žena. „To jsem ještě neuměla anglicky a ostatní mě předtím nevarovali.“

Chápu, strčila ruku do kyseliny. Přispěchám: „Ano, navštíviju d'áblův palác prvně. Říká se mu Ave?“

„On vlastně nemá oficiální název. Bydlím hned tady ve vesnici. Tak ho tam odnepaměti nazývají.“

Náhle se ve mně probudí soucit a navrhnou: „Stavte se za mnou v pražském čtvrtém obvodu, ve čtvrtém patře. Ruku vám tam nechám přeléčit. Ptejte se na Hanu Pletichovou a Abraxase.“

„Děkuji za nabídku,“ pronese skleslá žena. „Bohužel nemám kredity na protézu. Jinak bych už dávno neměla pahýl.“

Pohladím ji povzbudivě po paži. „Bude to zdarma. Vy jste mi ušetřila další výdaje za převoz a já vás na oplátku zbavím defektu na ruce.“

Ženě se rozzáří oči. Od srdce promluví: „Nevím, co říct. Jste nesmírně šlechetná... Víte, Hano, sloužím v palácové prádelně. Mít obě ruce funkční, vydělám si daleko víc kreditů. Pokud budete v nouzi, neváhejte si mi říct o pomoc. Ptejte se ve vesnici na Ruby...“

Po sdělení mého dvacetimístného návštěvnického kódu strážný jen pokývl hlavou na znamení vpuštění na ostrov a hleděl si dalšího vystupujícího z loďky. Zapomněla jsem zmínit, že ta byla celá ocelová a poháněl ji elektrický pohon. Charón jen zamáchl čudlík a tiše pádila vpřed. Vzdálenost od přístavu k ostrovu odhaduji na tři kilometry.

Dáblovo sídlo, člověk by čekal moderní dobu. Marné doufání. Trmácím se polorozpadlými kamenitými cestičkami do prudkého kopce. Úporně zdolávám klikatícího se hada k nejvyššímu bodu Ave. Ztěžka dýchám. Cestou jsem ještě nepotkala živou duši. Vlastně zdechlinu. Ani ty živé smrtelné d'áblovy služební-

ky ne. To jsou všichni někde zašití? Kde se mám hlásit a komu, vůbec netuším. Průser.

Blížím se ke konci úmorného výstupu. Stehna mě bolí, pot se vsakuje do látky bílých upnutých šatů. Že jsem radši nezvolila něco vzdušnějšího. Ach jo.

Konečně vidím dvojici čertů. Stojí u moderních černých dveří bez kliky. Ukazují na mě a řehtají se. Blbové! Bych jim nejradši nakopala prdel!

Černé dveře se samy otevírají. Na nádvoří jimi procházejí čtyři zdechlíny. Poznávám kabinku výtahu. Dlaň mi přistane na čele. Si ty blond vlasy asi obarvím! Proč jsem se dole víc nerozhlídl? Nemusela bych do d'áblova sídla doputovat zalitá potem. Ofukuji si proudem vzduchu orosené čelo. Mít kabelku, lovím kapesníčky. Co ale dělat, když cestuju nalehko?

Procpala jsem se do první řady. Do šera ponořený prostorný sál ztichl. Neprohližím si už zdobený vysoký strop, impozantní trůn s mnoha extravagantními vyřezávanými soškami a boční stěny nahánějící strach, ale bez dechu hledím stejným směrem jako ostatní. Za chvíli určitě spatřím samotného d'ábla. Dlouhé čekání naštěstí vysušilo látku bílých šatů a zdejší chlad pomohl srazit horkost mého těla.

Připadám si jako na dvoře francouzského krále Ludvíka XIV., když se pozvaní snažili monarchu zaujmout... Konečně prostřední volnou uličkou kráčí průvod čertů v temně modrých pláštích. Všimám si i pár přepychově oháknutých zdechlin. Najednou se zjeví někdo nepřehlédnutelný, přesně odpovídající popisu našeho kmeta ze čtverky. Do pekla, ty obří rohy! To musí být d'ábel! Třeštím oči na vousatý obličej, na přísný výraz ve tváři vládce podzemní říše, na mohutné obočí a husté kudrnaté vlasy. Jsem zmatená. Přibližuje se ke mně snad zdechlina? Výška by tomu

nasvědčovala. Ale ne, mrská to ocasem s pořádnou bakulí na konci!

S dlaní na prsou se hluboce ukloním. Po okamžiku vzdání úcty se pomalu narovávám. Ďábel si mě všiml, milí smrtelníci! Neskutečné! Dokonce mu při pohledu na mě vystřelil ocas prudce vzhůru! Vzrušila jsem ho. Hurá! Zdolala jsem první překážku. Nasazuji vyzývavý obličej s touhou po ukojení chtíče. Mému vládci se dívám zpřima do očí a snažím se v nich číst. Nedostanu moc prostoru. Ďábel ke zdechlině po levici vyše gesto pomocí prstů schovaných v černé rukavici. Označí mě ukazováčkem a pak jej nasměruje ke stropu...

Vcházím do starožitně zařízeného pokoje. Doprovod z řad zdechlin, mlčící muž středního věku, mě opouští a zavírá za sebou jemně dveře. Neodpověděl mi na jedinou otázku. Rozkukávám se. Náhle ztuhnu. Naše luxusní postel! Složená, povlečená, vzorně ustlaná. Přecházím k vyřezávanému stolku v rohu. Prohlížím se v zrcadle na stěně a upravuji si účes. Shlédnu dolů a přejíždím jednotlivé předměty na stolku. Kdo tady spí? Ďábel? S manželkou? Beru do ruky hřeben na dlouhé kadeře. Zkoumám ho. Prsty vyvlíknu pár vlasů. Aha, ďábel bude asi preferovat blondýny. Paráda!

Zamírím k jedinému menšímu čtvercovému oknu přímo naproti dveřím a vyhlídnu zvědavě ven. V dálce poznávám vesničku s přístavem. K paláci se opět zvolna přibližuje zaplněná Charónova loďka. Po levé straně si všímám pidi ostrůvku. Při pomalé plavbě k Ave jsem ho vůbec nezaznamenala. Shora to vypadá, že nevystupuje příliš nad hladinu.

Kochání výhledem končí, vyrušuje mě zvuk prudkého otevření dveří. Odvracím se od okna a hned cestuji do předklonu. Dovnitř vešel samotný ďábel. Tlukot srdce se mi zrychluje, krev stoupá do hlavy. Stojí přede mnou zapeklitý úkol: splnění

Kosmova přání. Dostat se nahoru mezi smrtelníky a zdárně zdolat přetěžkou misi. Náš rod nesmí vymřít po přeslici!

„Kdopak jsi, lidský červe?“ zaburácí pokojem drsný mužný hlas.

Náš vládce mě ohromil naprosto bezchybnou češtinou. „Uctivě vás zdravím, vzácný pane,“ pronesu porobeně a stále skloněná dodám: „Jmenuji se Hana Pletichová. Česká republika, Praha čtyři, čtvrté patro. Jsem zástupkyní výrobce, který vám daroval novou luxusní postel.“

„Ty jsi mi ale roztomilá zdechlínka,“ řekne tišeji d'ábel a ucítím jeho dlaň na svých zádech. „Vetřela ses snad ke mně, abys slyšela z mých úst poděkování za dar? To by bylo nemilé plýtvání mým drahocenným časem.“

„Ach to ne, můj vládce,“ zadrmolím. „Jen jsem chtěla vědět, jak se vám náš výrobek líbí. Jestli se vám v naší posteli dobře spí. Jestli je pro vás dost pohodlná. Zda byste na ní nepotřeboval něco vylepšit.“

Ložnici zaplní hlasité řehtání. Dábel mě dlaní silně plácá po zádech. Bolí to!

Trvalo dost dlouho, než se vládce pekla zklidnil. Tvrdě nadnese: „Takže pro tak malicherné důvody ses drze vetřela až ke mně?“

Začíná mi být zle. Točí se mi hlava. Dívám se strnule na vyčnívající kožené boty vykukující zpod dlouhého pláště. Co vymyslet? Zafabuluji: „Nevěděla jsem, vzácný pane, že náš dar skončí právě ve vaší ložnici. Postel jsme odeslali do vašeho paláce, kdyby se zde někomu zalíbila. Pouze pro budoucí možné využití v reklamě.“

„Kecy, kecy...“ zasyčí d'ábel. „Pročpak ti jen nevěřím, lidský červe?“

„Opravdu jsem nevěděla, vzácný pane, že si naši postel umísťte do své ložnice. Je mi velkou ctí, že do ní uléháte právě vy.“

„Pročpak jsi zvolila k návštěvě mého paláce tak vyzývavé oblečení?“

„Víte, vzácný pane, potenciálním zákazníkům u nás nabízíme i praktické vyzkoušení našich postelí. Jaké neskonalé vzrušení se

dá prožít na pohodlných měkkých matracích... Naše obchodní strategie.“

„Zajímavé!“ zvolá ďábel a těžká dlaň mi ze zad mizí. Následuje rozkaz: „Tak mi, lidský červe, předved', jaké vzrušení se dá prožít na těch vašich měkkých matracích!“

Konečně se narovná. Uvolněně vydechnu. Vládce pekla se už rozvaluje v peřinách se vzorem pestrobarevných květů. Nohy mu visí z postele dolů.

„Spěchej!“ štěkne ďábel. „Mám spoustu dalších povinností.“ Hned přichází nemilý dovětek: „Pokud mě neuspokojíš, skončíš rozpuštěná v jezeře a tvoje duše bude navždy bezradně bloudit peklem.“ Prostorem se rozlehne hlasité plesnutí, po němž těžká roleta spadne dolů a zakryje okno. Pokoj potemní. Lehký jas šíří pouze fialové světlo u toaletního stolku v rohu místnosti.

Nesnadně nasucho polykám. V duchu se burcuji: *Předved', co všechno umíš, a máš vyhráno!* Udělám tři nesmělé kroky k posteli. Poklekám před ní. Dlaně vsunu pod ďáblův plášť a rukama mířím od nezvykle hebkých lýtek vzhůru. Pod těžkou látku schovám i hlavu a doprovázím jí ruce. Srdce mi bije jako splašené kostelní zvony. Špičkou jazyka se dotýkám hladké kůže mého možného osudu. Po hmatu v naprostém temnu hledám ďáblovu chloubu. Marně. Kdepak jsi, ptáčku? Skrývá se snad pod sevřenými stehny? Nebo pekelného vládce někdo dočista vykastroval? Prsty zajedu pod kluzkou látku. Vzápětí bloudím mezi chloupky. Táhle se nese nadechují. V mysli zakleji: *Do hajzlu!* Co to cítím? Nešálí mě můj jinak dokonalý smysl? To není možné! Krutý vládce a frnda?

Ďábel se rozkřičí: „Okamžitě zpod mého pláště vypadni!“

„Dokážu dokonale uspokojit i ženu, vzácný pane,“ zmateně bojuju o nehazení do jezera naplněného šízravou kyselinou.

„Stvořitelé, pročpak jste mě tak krutě potrestali?“ slyším na jednu rozmrzelý ženský hlas. „Něco tak nezměrně zkaženého přeci nemohlo vzejít z mého lůna.“

Opustím těsné prostředí pláště a vkleče zkamením. Nechápu naposled řečené. Zkousím znovu: „Opravdu dokážu dokonale uspokojit i ženu. Jazyčkem vás o tom přesvědčím, vzácná paní. Dejte mi prosím šanci.“

Prásk! Stojatý vzduch rozčísila vzteklá ruka a tvrdá dlaň mi nemilosrdně přistála na tváři. Kácím se na koberec s běžovým dlouhým chlupem. Zakouším příšernou bolest. Roleta z okna mizí vzhůru. Pokoj se rozjasní.

Đábel se vymršťí z postele. Začíná prudce pochodovat po místnosti a přitom jako by něco hledal. Spustí: „Stvořitelé, proč jste mě potrestali tou nejzkaženější dcerou, jakou kdy svět poznal? Co jsem vám zlého kdy provedla? Proč musím nezměrné zklamání z nezvedené dcery zakoušet znovu a znovu?“

Od podlahy brebtanu: „Moje matka se jmenuje Kateřina a pořád tam nahoře žije. V Praze.“ Hrabu se mátožně do sedu. Pozoruji lva v kleci, který odhazuje bohaté vousy k zrcadlu, kde končí taky prazvláštní obojek z krku, husté obočí, obří umělé rohy, čertovský ocas a paruka. Třeštím oči na hezkou blondýnku, věkem kolem čtyřicítky.

Đábel, skloněný nad stolkem, zprudka sdělí: „Kateřina je tvou další darovatelkou pozemského bytí, ale to já jsem ti prvně vdechla život. Pojmenovala jsem tě Hannah, což v naší prapůvodní řeči znamená pestrá květina.“

„Kdo ve skutečnosti jste?“ pátrám nesměle a dlaní si mnu šíleně štípající tvář.

„Eva, pramatka lidského pokolení. Tvým otcem je Adam... Bídák jeden!“

Opařeně hlesnu: „Moje matinka? Eva z bible?“

Následuje šílená scéna. Eva se rychle přesune ke mně a vzápětí mi na druhou tvář dopadne neskutečně silná facka. Opět se kácím k podlaze. Nestačila jsem se ani schoulit do obranné pozice. Roleta znovu zakryje okno a okolí potemní.

„Jaká matinka?“ zaburácí pokojem. „Budeš mi prokazovat úctu! Darovala jsem ti život, nevděčnice jedna! Budeš mě nazývat pouze drahou matkou, jak zní zákon stvořitelů. Žádná mamka, matinka nebo maminka.“

„Omlouvám se... omlouvám se vám, drahá matko,“ zamumlám do koberce. Chci se probudit ze šíleného snu.

Eva spustí monolog: „Drze se ke mně přikradeš. Naprosto nezvaná. Nabídneš mi neskutečnou nehoráznost. Vlastní matce! Prostopášnice jedna! Proč musím zakoušet nezměrné zklamání tebou znovu a znovu? Po věky věků...“

V hlavě mi šrotuje. Nejde jenom o hloupý d'áblův test? To přece není možný, abych zrovna já byla dcerou první ženské na světě.

„... když ses narodila, byla jsi nádherně nevinná. Stala jsem se konečně hrdou matkou dcery. Tak moc jsem si po zrodu Kaina a Ábela přála holčičku. Jak jsi ráda seděla na mém klíně a mazlila se se mnou. Tvoje první roztomilé žvatlání. Jak jsi nadšená cupitala rozkvetlými loukami a s dětsky nevinným úsměvem čichala ke každé květině. Dělal(a) jsi mi pouze radost. Hodná a pilná dcera, moje životní potěšení a pýcha...“ Zasněná Eva na okamžik ztichne. Po prudkém praštění do stolku vyštěká: „Dosáhla jsi třinácti let a jako by tě někdo vyměnil! Odmlouvala jsi, lhala, bratry poštvávala proti sobě. Mladší sourozence, kterým jsem předávala mateřskou lásku, jsi nenáviděla a přála si jejich smrt. To ty jsi ve skutečnosti d'ábel! První intriky a lhaní lidského pokolení nesly jméno Hannah. První úklady lidského pokolení: Hannah. První cizoložství: Hannah. První ponoukání k vraždě blízkého: Hannah. První zloděj: Hannah. První strůjce války: Hannah. První prodejná žena: Hannah. První obchodník s lidmi: Hannah...“

Vrtím nesouhlasně hlavou. Slabě vysoukám: „To ne, taková já vůbec nejsem.“

Eva se ke mně prudce otočí a vypálí: „Opravdu ne? Každý tvůj další život nahoře nesl stejně odporné znaky. Ten poslední...

Nedostala jsi snad svého otčíma nespravedlivě do vězení? Neublížovala jsi záměrně vlastní sestře? Nevystudovala za tebe jiná žena? Neintrikovala jsi snad v Itálii, až to stálo Pietra život? Neplánovala jsi a neuskutečnila plán smrti vlastního manžela, aby ses zmocnila jeho hmotných statků?“

Schovám stydlivě obličej do dlaní. Kdybych mohla, brečela bych.

„Nech si to divadlo laskavě pro druhé. Proč se tady musím vždy dívat na tu stejnou scénu? Falešnou lítost za předešlé skutky. Pak slibuješ, slibuješ a jak se časem otřepeš, staneš se ještě horším člověkem.“ Eva klidnější tón přemění na řev: „Jak sis mohla dovolit nabízet intimní potěšení vlastní matce? To se nedokážeš prosadit jinak než přes postel a intriky? Jsi jinak úplně k ničemu?“

„Lituji toho,“ kuňknu a zvedám se do kleku. „Je mi to fakt líto, drahá matko. Chci se změnit.“

Eva zamíří k nočnímu stolku, prudce sáhne po ovladači, stiskne tlačítko a na protější stěně se od sebe rozjede dřevěné obložení. Udiveně hledím na skutečnou televizní obrazovku s obří úhlopříčkou, kterou na pekelném e-shopu neseženete. Šok přichází vzápětí. Hlavní role náleží mně... a zároveň nenáleží.

„Lituji toho,“ line se z televize. „Všeho neskutečně lituji. Chci se opravdu změnit.“

Eva chladně objasní: „To jsi ty, Hannah, po doputování do pekla v šestnáctém století.“

Následuje další moje dvojnice a další... Na obrazovce běží obdobný děj, ale nejsem to já, dnešní Hana Pletichová. Promnu si oči, jestli se mi všechno nezdá.

„Děsím se dne, kdy se znovu objevíš v posmrtné říši,“ pronese po mohutném nádechu Eva. „Okamžitě se přizpůsobíš. Očistec hned proměníš na pohodové lázně. Jiná patra si obmotáš kolem prstu. Zavděčíš se mým služebníkům a začneš intrikařit vůči mně.“

Vybuchnu: „Ježíši Kriste, já proti tobě neplánuju vůbec žádný intriky!“ Svých slov hned lituji.

Eva se s dupotem blíží. Instinktivně si zakrývám obličej.

Prásk! Letím na postel, odrážím se od ní a končím v příšerných bolestech zase na zemi. Pramáti kope jako kuň. Roleta z okna znovu mizí.

„Vykat mi budeš a projevovat oprávněnou úctu, nevděčnice jedna!“ vyštěkne nepřítelně Eva. Po minutě naprostého ticha umírněnějším hlasem promluví: „Jméno Ježíše Krista si vůbec neber do úst. Sám by protestoval. Není v nebi nadšený, co z něj jeho souputníci stvořili. Stát se modlou pro druhé nikdy nebylo cílem jeho životní pouti.“

Na koberci sebou zmitám. Z jakého důvodu zdechlina v pekle zažívají daleko větší bolest než ti nahoře? Pořád váhám nad úplnou pravdivostí pramatčiných slov. Slabým hlasem podezřívavě nadnesu: „Proč není o Hannah ve Starém zákoně jediná zmínka?“

„Na něco jsi opět zapomněla,“ upozorní bleskově Eva.

„Drahá matko,“ zasípám.

„Vidíš, že to jde.“

Eva přejde ke mně a zvolna usedne na okraj postele. Stihla ze sebe shodit všechno, co z ní dělalo d'ábla. Celkem mě zaráží její obyčejné modré tričko s krátkými rukávy a předpotopní hodně volné spodničky s délkou až ke kolenům. Přesvědčuji se o vzájemné podobě. Do pekla, proč zrovna já musím mít za pramatku někoho takového?

S kamennou tváří Eva spustí: „Zasloužíš si snad zmínku ve Starém zákoně? Ano, původně tě tam můj vnuk připsal. Svedla jsi jej pouze za tím účelem, aby tě vykreslil v pozitivním světle. Naštěstí ten, co starozákonní příběh po dlouhých letech přepisoval, omyl napravil... I když od pradávna váhám, zda by text neměl obsahovat pravdivou zmínku, jak jsi mému Kainovi vložila do ruky kámen, aby s ním smrtelně ranil bratra Ábela.“

„Ne, ne,“ vrtím nesouhlasně hlavou.

„Ale ano, ano,“ přikyvuje Eva. „Spala jsi mezi bratry od dětství. Oba tě zahrnovali nádherně čistou sourozeneckou láskou. V dospělosti jsi mezi ně vrazila klín, svedla jsi oba současně. Věřila jsi, že když se bratrů zbavíš, získáš jako náš nejstarší potomek právo vést lidské pokolení.“

Zdrceně zavzlykám: „Už nechci víc slyšet. Bolí mě z toho srdce.“

„Přesně tato slova jsem již od tebe také slyšela.“

„Přece nemůžu být ten nejhorší člověk, který se kdy narodil.“

„Přinesla jsi mezi lidské pokolení jako první čisté zlo. Současní obyvatelé zdejšího Olympu jen vycházeli z tebou zasetych semínek.“ Eva ulehne na postel a při pohledu do stropu odříká: „Nikdy jsi vlastní rukou druhého člověka neusmrtila. Vždy jsi využila prostředníka nebo odeslala blízkého z pozemského světa obdobným způsobem jako posledního manžela.“

„Tak přece nejsem ta nejhorší,“ hlesnu a opatrně si hladím nakopnutý bok. Pulzuje jím drtivá bolest.

„Vůbec nic nechápeš. To právě ty seš pravou příčinou zla mezi lidským pokolením. Dokonale jsi rozvrátila původní myšlenku našich stvořitelů: Aby lidstvo žilo ve vzájemné harmonii a jeden respektoval v míru druhého.“

„Prosím, drahá matko, ušetřete mě dalších řečí. Já si na nic z toho nepamatuju. Neuvěřitelně moc mě vaše slova bodají do srdce.“

„Tvé ledem obalené srdce tě bolí? Ach, jak hrozné to pro tebe musí být,“ uchechtne se Eva a posadí se na posteli. V okamžiku vážnějším tónem nadhodí: „Teď chci slyšet pravý důvod, proč ses ke mně vetřela.“

Odhalit pravdu, nebo použít smyšlenku? Ne, nebudu ta hnusná Hannah z minulosti! Vážně pronesu: „Nejedná se čistě o moje přání. Hodně jsem se tady sblížila s Kosmou. Jde o mého dávného předka. Miluji ho. Chci nahoře něco napravit, aby do pár měsíců nezemřela moje matka a sestra. Pak by náš rod vymřel i po přeslici. Kosmu to hodně trápí. Mě taky.“

Ložnici hned plní hlasitý výsměch. Trvá nekonečně dlouho, než Eva vmžiku zvažní: „Tebe poslat nahoru, aby ses tam mohla dodatečně pomstít za svůj překažený plán? Abys tam měnila osudy druhých? Aby ses nahoře natrvalo uhnízdila a páchala další nepravosti? Čekala jsem šílenost, ale tohle tedy daleko předčilo moji představivost.“

„Kosmu možný konec našeho rodu neskutečně trápí,“ zkouším ji zlomit a zadívám se zpříma do protějšších modravých očí, tolik podobných mým. „Vůbec nechci zůstat nahore. Přeji si stejně jako Kosma, aby sestra žila a porodila dítě, pokračovatele našeho rodu.“

„Kosma, Kosma,“ vzdychne Eva. „Chovám k němu sympatie. Jde o charakterově čistého muže. Od někoho takového, jako jsi ty, by se měl držet co nejdál.“

„Já ho opravdu miluju,“ zaprotestuju a nasazuji přesvědčivou tvář.

„Ty jej miluješ, ale co on, až se o tobě dozví úplnou pravdu?“

„Všechno jsem mu řekla. Nemám před ním žádné tajemství.“

„O současnou Hanu nejde,“ upozorní Eva a natáhne se pro ovladač. Chvilí projíždí soubory z nabídky na obrazovce. Jeden zvolí... „Tvoje pozemská smrt v šestnáctém století.“

Zírám na neskutečný děj jako mimoň. Moje dvojnice uklidňuje nadmíru rozčileného Kosmu. Rozmlouvá mu ublížit přistiženému zloději. Staví se mezi meč a darebáka zahnaného do rohu. Kovová čepel projíždí počátkem výstřihu a bílá látka se hned barví krví. Zakrývám si oči. Šokovaná šeptnu: „Kosma zabil mé druhé já? To mi nikdy neřekl.“

„Spíše se jednalo o nehodu,“ upřesní Eva a sedne si ke mně na koberec. „Kdyby o manželce znal úplnou pravdu, možná by ji protal mečem úmyslně. Tak moc ji miloval. Naprosto čistou láskou... Pro tvoji předchůdkyni jsem osobně vybrala vhodnou rodinu z řad vyšší šlechty: Silně věřící manžele sídlící v hradu bokem od nesnází a nebezpečí tehdejší doby. Do třinácti let jsi rodičům dělala jen radost. Jako jediného potomka tě milovali